

Ο Σπυράκος, ο Νικολής και το Μαράκι είναι μικρά παιδιά, εξ ου και τα υποκοριστικά. Οι γονείς τους, είναι μισή γενιά νεότεροι από την ταπεινότητά μου. Έχω συναντήσει ελάχιστες φορές τις μανάδες τους, μα τους πατεράδες, τους γνωρίζω από τότε που ήταν νεότεροι και πραγματοποιούσαν τα πρώτα βήματα, στον επαγγελματικό τους βίο.

Μπορώ να πω λοιπόν, ότι τους ξέρω καλά. Όπως επίσης μπορώ να φανταστώ ότι και εκείνοι με γνωρίζουν από την καλή και από τη ανάποδη. Βρεθήκαμε στον ίδιο χώρο και κάτω από τις φτερούγες του ίδιου [φτερωτού ίππου](#) για μια δεκαετία. Οφείλω να πω, ότι ήμαστε κάτι παραπάνω από συνάδελφοι. Δεν μας συνέδεαν μόνον τα ωράρια, οι περίπου κοινές ειδικότητες ή σχεδόν οι ίδιες επιδιώξεις.



Κι όπως σε όλες τις παρόμοιες περιπτώσεις δεν ήταν παντού και πάντα όλα ρόδινα. Ενωώ πως υπήρχαν διαφωνίες, ακόμα και συγκρούσεις. Με κάποιους μικρής έντασης, με άλλους μεγαλύτερης. Η βάση της σχέσης όμως ήταν ισχυρή με την έννοια του ότι όλοι ξέραμε, πως οι λέξεις πιστότητα, συναδελφικότητα, εργατικότητα ήταν πάντα παρούσες και ενεργές, ενώ οι έννοιες ατιμία, κλικά, ρουφιανιά ήταν μονίμως απύσες και ξένες.

Μοιραία λοιπόν, παραβρέθηκα στα βαφτίσια των παιδιών τους. Τα οποία γεννήθηκαν με την σειρά που αναφέρθηκαν. Πρώτα ο Σπυράκος, ακολούθησε ο Νικολής και στο φινάλε το Μαράκι. Άκουσα το κλάμα από τα βρέφη σε τρεις διαφορετικές εκκλησίες, καρφίτσωσα τα μαρτυρικά στο στήθος, ένιωσα το περιεχόμενο της θρησκευτικής τελετής, μα πάνω απ' όλα, έβλεπα την μεταμόρφωση ενός νέου ανθρώπου σε ευτυχισμένο χαζομπαμπά και αγχωμένο οικογενειάρχη.

Σε καιρούς πολύ χαλεπούς όλα αυτά. Σε εποχές που ο εργαζόμενος φλέρταρε καθημερινώς, με την καταστροφή, την κατάθλιψη, την συμφορά. Σε περιόδους που ήταν απλήρωτοι πέντε ή δέκα μήνες και εργάζονταν κανονικά. Σε μέρες που ήταν αναγκασμένοι να ρυθμίζουν τους λογαριασμούς του ηλεκτρικού ρεύματος. Σε στιγμές που ο τραπεζικός λογαριασμός ήταν άδειος, είχαν ένα εικοσάρικο στη τσέπη και ένα Σαββατοκύριακο μπροστά τους.

Εννοείται πως οι μανάδες εργάζονται. Χωρίς τη δική τους συμβολή το οικονομικό βαπόρι της φαμίλιας, θα είχε φουντάρει. Μα και η παρουσία της δομής της ελληνικής οικογένειας είναι δεδομένη. Παππούδες και γιαγιάδες ήταν, είναι εκεί, προκειμένου να προσφέρουν στα μωρά, την φροντίδα για την τροφή, την αγκαλιά για τον πόνο, την αγάπη για το μεγάλωμα, όσο χρόνο οι γονείς πάλευαν και παλεύουν στις αρένες των Μνημονίων για τον επιούσιο.

Τα γράφω όλα αυτά διότι νιώθω θυμό για την τύχη αυτών των ανθρώπων. Νιώθω θυμό, καθώς καταλαβαίνω ότι έχουν θυματοποιηθεί χωρίς να διαπράξουν κανένα ολισθημα, δίχως να παρασυρθούν σε κανένα τρόπο ζωής που δεν τους άξιζε. Χωρίς να καταναλώσουν τίποτα από αυτά που δεν παρήγαγαν.

Τα γράφω όλα αυτά, όχι γιατί πιστεύω ότι ήμαστε η διακεκριμένη φυλή, ούτε διότι μας χρωστά κανείς, κάτι. Αλλά σε καμιά περίπτωση δεν μας αξίζει η δοκιμασία που βρισκόμαστε, όπου μαζί με τα ξερά, κήκαν και τα χλωρά.

Τέλος τα γράφω, διότι όλως προσφάτως συνάντησα δυο από τους πρώην συναδέλφους μου, στην [σ. Τύπου του 63ου Δ.Ρ.Α](#) , όπου και οι δύο βρέθηκαν εκεί εργαζόμενοι, στο πλαίσιο των νέων αρμοδιοτήτων τους, ενώ ο τρίτος δεν μπόρεσε να αναβάλει ένα προγραμματισμένο, ιατρικό ραντεβού, το οποίο χρονικά συνέπιπτε με την εκδήλωση.

Εκεί επίσης, συνάντησα και γνωστό μου στα 60φέυγα του, άνθρωπο ισορροπημένο, ήπιο, ήρεμο, χιουμορίστα, καλλιεργημένο, γαλλοτραφή και σπουδασμένο με τα 6,5 χρονάκια του στη Beaux-Arts, που και αυτόν τον χτύπησε η ύφεση. Μου περιέγραψε λοιπόν, με πολύ γλαφυρά λόγια την θερινή συνάντησή, με συμμαθητή του με τον οποίον έχει άνεση. Μετά την εγγώρια πολιτική του παρουσία, ο εν λόγω συμμαθητής, πέρασε τα σύνορα και ακολουθεί Ευρωπαϊκή πολιτική καριέρα.

- *Είναι τόσο άδειος, όσο λένε* (ερώτηση)
- *Όχι, είναι περισσότερο* (απάντησε και συνέχισε)

- Όλα πήραν μια εκθετική τροχιά μετά την ευρωπαϊκή του πορεία. Έγινε ακόμα πιο αργός, το μάτι του γλάρωσε περισσότερο και μου έδωσε την εντύπωση ότι δεν κατοικεί πια σε αυτόν τον πλανήτη. Δεν έχει την ικανότητα αντίληψης του τι συμβαίνει. Έχω πολύ θάρρος μαζί του και δεν σου κρύβω ότι ήθελα να του πω μια κουβέντα, μήπως βρεθεί κάτι σε επίπεδο απασχόλησης, διότι όπως ξέρεις, εδώ τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά. Αλλά ειλικρινά ντράπηκα, δεν μπόρεσα να αρθρώσω λέξη, μπροστά σε αυτό που αντίκριζα. Με τα μαύρα οχήματα, τους σωματοφύλακες σε παράταξη και μια πλήρη αταραξία. Με σοκάρισε αυτό που κατάλαβα, και μέσα από αυτό, ερμήνευσα και πολλά άλλα.

Η σ.Τ, ολοκληρώθηκε, ο κόσμος αποχώρησε, μείναμε οι τρεις μας, οι δυο πρώην συνάδελφοι και γω στην άδεια αίθουσα, μέχρι να ολοκληρώσουν τις εργασίες τους.

Αργά το απόγευμα τα πίναμε σε καπηλειό στα Ταμπούρια, ανάσταση τω όντι μετά την συνθλιπτική αρχιτεκτονική του [I.S.N.](#) όπου έλαβε χώρα η σ.Τ. Τους κοίταζα και σκεφτόμουν ότι μετά από δυο δεκαετίες, όπου αυτοί θα είναι στην σημερινή μου ηλικία και η ταπεινότητά μου σε κάποιο κιβούρι μιας αδιάφορης ιστορίας, τα παιδιά τους θα είναι άνδρες και γυναίκες στην πιο ανθοφόρα εποχή τους.

Και πολύ, πάρα πολύ θα ήθελα να έχουν ξεφύγει από αυτές τις μυλόπετρες, που τόσο καταβάλλουν, ηθικό, όνειρα και μέλλον. Ατυχώς δεν έχω κάτι να συμβουλέψω περί του τρόπου. Ή μάλλον, οι όποιες νουθεσίες μου, θα ήταν, πιθανότατα, συνταγή περιθωρίου.